

**Dag 27 - Jezus op het einde van zijn aardse leven. "Vaarwel, lieve Mama!
Zegen uw Zoon en geef Mij de toestemming om te sterven!"**

....Jezus was met zoveel Liefde op de aarde gekomen om zijn kinderen te zoeken. Nu wou Hij hen niet alleen laten. In zijn overvloeiende Liefde stelde Hij het Sacrament van de heilige Eucharistie in zodat elk die het wenste Hem kon bezitten. Mijn Zoon was op het einde van zijn aardse leven gekomen...en begon nu zijn terugkeer naar het Hemels Vaderland.

Lieve dochter, het Goddelijk Fiat had Hem mij geschonken en ik had Hem in het Goddelijk Fiat ontvangen. En nu gaf ik Hem over aan hetzelfde Goddelijke Fiat...Mijn Hart werd verscheurd. Onmetelijke pijnen overstromden mij.

Ik voelde mijn leven wegvloeien als gevolg van die hevige pijn. ***Maar ik kon het Goddelijk Fiat niets weigeren.*** Ik voelde mij zelfs bereid Hem in de Goddelijke en almachtige Wil te offeren. Indien het nodig geweest was, zou ik niet gearzeld hebben mijn zoon met eigen handen te offeren. ***Het Goddelijk Fiat verleende mij een zodanige sterkte*** dat ik liever zou gestorven zijn dan aan het Goddelijk Fiat iets te weigeren.

Mijn moederhart was verscheurd door het Lijden. Enkel de gedachte dat mijn Zoon, mijn God, mijn Leven, moest sterven, was voor je moeder pijnlijker dan de dood. *En toch weet ik dat ik in leven moest blijven. Wat een lijden!* Hoeveel diepe wonden doordrongen mijn hart! Zij waren als scherpe zwaarden die mijn hart doorboorden.

Lieve dochter, ***..in deze pijnen***, in deze diepe wonden en in het Lijden van mijn lieve Zoon, ***was jouw ziel aanwezig***, *jouw menselijke wil die zich niet door de goddelijke Wil liet beheersen. En Wij omgaven haar met ons Lijden. Wij balsemden haar en versterkten haar zodat zij bereid werd om het Leven van de Goddelijke Wil te ontvangen.*

Indien het Goddelijk Fiat mij tijdens mijn bitter Lijden niet bijgestaan had met oneindige Oceanen van Licht, Vreugde en Zaligheid, dan zou ik zoveel keer gestorven zijn, als mijn dierbare Zoon Pijnen geleden had. Hoe werd mijn Hart verscheurd toen Hij de laatste keer bij mij kwam! Zijn Aangezicht was dodelijk bedroefd, en met bevende stem, alsof Hij in snikken ging uitbarsten, zei Hij tot mij:

Vaarwel, lieve Mama! Zegen je Zoon en geef Mij de toelating om te sterven. Mijn en uw Fiat bewerkten mijn Ontvangen. En mijn en uw Fiat moeten Mij nu laten sterven.

Vooruit, lieve Mama! Spreek je Fiat uit en zeg Mij: ***"Ik zegen U en geef U de toelating om op het Kruis te sterven. Dit is de Eeuwige Wil en dit wil ik ook."***

Mijn dochter, wat een marteling voor mijn doorboord Hart! En toch moest ik dit uitspreken want in ons was geen gedwongen Lijden, enkel geheel vrijwillig. Wij zegenden elkaar. En onze blikken deelden mee dat wij ons nooit van elkaar konden scheiden. Daarna verliet mijn lieve Zoon, mijn dierbaar Leven, mij. En ik, zijn diep bedroefde Moeder, liet Hem gaan.

Maar het oog van mijn ziel verloor Hem nooit uit het zicht.

Ik volgde Hem in de Hof van Olijven, in zijn verschrikkelijke Doodsangst. Hoe bloedde mijn hart als ik Hem van allen verlaten zag, zelfs van zijn dierbaarste en liefste apostelen!

....